

IVO TROŠT:

## Stanko in Milko.

## UMAZANCA IN VODA.



tanko in Milko sta morala slušati mater in se brž umiti. Drug drugemu sta se veselo smehljala, ko sta bila zopet snažna. Ali vodi sta se pa sklenila maščevati.

»Pretepsi jo je treba!« svetuje Milko.

»Ne! Umazati jo morava!« meni Stanko. »To bo hujša kazen.«

»Pa res,« se zasmije Milko. »Tudi voda naj se pojde umivat; ha, ha!«

Takoj jo ubereta v kuhinjo, kjer je nedavno prej Stanko slastno grizel omet, Milko pa zobal oglje. Nameravala sta pobrati ostanke redkih slaščic in jih nesti v potok, ki je žuborel mimo hiše. No, ostanke je mama takoj za njima pomedla in vrgla na smetišče. A to ju ne oplašči. Brez vsakršnega povelja sedeta kakor prej k delu: Stanko kruši z desnico omet iz zidu in ga zbira v levo pest. Milko iztika za ogljem na ognjišču. Nobeden njiju pa ni slutil, da ju iz sobe skrivaje opazuje mati. Toliko da ni že stopila k njima in ju kaznovala zaradi trme in neposlušnosti. Ko vidi, da ne nosita več nešnage v usta, samo čaka, kaj nameravata mala junaka.

Kmalu stopata skozi vežo na dvorišče, Stanko naprej, Milko maha z zaprtimi pestmi za njim z dvorišča k vodi: »Na!« zavpije Stanko in vrže dve pesti oglja v potoček. »Tudi ti se boš umivala, ha, ha!« — »Na!« zakriči Milko, dvigne obe pesti polni ometa in trešči omet v vodo s tako silo, da bi bil kmalu še sam telebil v potoček, zraven pa zarjove zmagovito: »Boš že videla, kako bo, ko te zapodi mama umivat, he—he!«

In oba upirata oči v vodo, kaj bo umazana storila. Toda obrazka, prej vesela in hudomušna, se takoj zresnita: Milkov omet se je brez vsake nesnažne sledi pogreznil na dno, Stankovo oglje je odnesla voda s seboj, sama je pa ostala čista.

»Ti,« zavpije bratec Milku, »voda se takoj umije, kadar se umaže!«

»Jaz mislim, da se niči ne umaže nikoli, tako se boji mame,« do-stavi Stanko.

Oba se tedaj spomnita materinih očitkov zaradi nesnage, pa se nasmehmeta drug drugemu: »Kako prav, da naju ni videla mama!« Ali njima za hrbtom se oglasi mama, ki je vse dobro videla in slišala ter se pošali: »Danes pa res nimata srečel!« Temu sta dečka rada pritrdila, a samo na tihem.

## JOJ, NESLOGE!

Milko se je jezil na bratca, ki ni hotel, da bi veljala njegova, da bi bila vodo pretepla. Obveljala je Stankova, da bi vodo prisilila, naj bi se šla na materino povelje umivat, pa se voda ni umazala ne od ometa ne od oglja, a njima so se tisti večer vsi smejali okolo mize, gotovo se je smejala še voda, ki je šumljala mimo hiše. Poslej sta se nekako ogibala drug drugemu. Mama je menila, da bosta mala neugnanca poslej vsak zase rajša slušala in manj nagajala. Pa res!

»Pojdita, dečka,« veli mati, »na dvorišče nabirat treščic pa mi jih prinesita, da zavre sladko mleko!«

Drug za drugim se molče izgubita na dvorišče. Oba sta gojila v srcu željo, da bi se osvetila zaradi dosedanjih nezgod. Menila sta namreč, da so jih krivi drugi in ne sama. Zato je Milko molče nabiral treščice in jih nosil v vodo, Stanko je pa pridno nosil treščice na okrušeni zid okolo dvorišča. Drug za drugega se ni zmenil, kaj dela. Ko ju le predolgo ni s treščicami od nikoder, se je mami zdelo, da zopet nekaj ne bo prav. Pride na prag, vidi navzkrižna junaka in tleskne z rokami: »Mlekce bi bila lahko že davno muca polizala, ko bi čakalo vajinih treščic, da bi ob njih zavrelo! Samo zakaj jih nista prinesla meni?«

Stanko meni, da je zato skladal trske na zid, ker ga je hotel zakriti Milku, da bi več z njega ne krušil ometa in ga ne nosil v usta. Milko tudi ni hotel zaostati v svoji modrosti, pa je materi pojasnil, da je zato nosil trske v vodo, ker se je bal, da bi doma zgorele, pa bi ostalo oglje in bi ga bratec Stanko zopet nosil v usta.

»In — zato ker vama je ukazala mama treščice prinesiti njej, tega ni vedel nobeden! Vse počneta narobe. Čakajta! Mleko dam nocoj mački, ki se sama umiva — pa še rada!« Po teh besedah nabere mama pest treščic in se vrne v hišo. Stanko se jezi na bratca: »Zakaj si tako otročji! Rajši bi bil rekel mami, da si nosil treščice v vodo, naj jih voda nese mami! Nikoli ne boš pameten!«

Milko se pa postavi moško na tako očitjanje: »Ali meniš, da boš ti kmalu pameten? Mari bi bil ti rekel, da si nosil zato trščice na zid, ker si hotel, da jih zid odnese mami. Pa bi bilo drugače!«

V neslogi sta se ločila do prihodnje nezgode.

## SREČA.

Slednjič je voda le bila kaznovana zato, ker sta se morala Stanko in Milko v njej tako nerada umivati. O, kako sta se smejala!

Nekega popoldne poleti se nebo razjezi, bliska, grmi in toča se usuje kot orehi. Dečka sta doslej gledala s praga. Ali ko vidita, da bije toča po vodi v potoku in po lužah na dvorišču, stečeta bliže.

Z rokama pokrijeta goli glavici, ki jima toča ni prizanašala, in se složno veselita, ko škropi tepena voda jezno proti njima in na vse strani. Kdo bi se umikal pod streho? Saj bije toča vodo, kolikor more.

»Zdaj pa imaš, voda!« se norčuje Stanko. »Ti si ne moreš pokriti glave z rokami, pa te boli, hi, hi! Ker nimaš glave!« Milko po pomaga: »In pa ker nimaš rok, da bi si jo pokrila, he, he!«

»Stanko, Milko!« ju zakliče mama z domačega praga. Oba mokra in blatna sta ropotala preko dvorišča pravit materi, kako je danes voda tepena. Ha, ha!

Seveda je mama zopet ukrenila drugače z dozdevno srečo.



### Mlada rast.

Kadar mlada rast poganja,  
zemlja v radost se odene,  
solnce se z neba ji klanja,  
sape zapodi ledene,  
z roso čisto jo napaja,  
z roso biserno iz raja.

Kadar mlada rast poganja,  
zemlja vsa je kot nevesta  
ptičic zbor ji v čast pozvanja,  
s cvetjem je odeta cesta:  
da veselo bi zorela,  
zlatih časov doživela!

Fr. Ločniškar.

### Majdka in solnčna žarka.

Solnček zlati — skrbni očka  
od strahu pojema:  
Sinčka dva — pramenčka živa  
hladna smrt objema...

Kradoma sta skozi špranjo  
v izbico pokukala  
in za nosek punčko Majdko  
v zibelki pocukala.

Vsa osupla jih je Majdka  
brž po prstih krcnila,  
a potem jih mucu v gobček  
brezobzirno brcnila...

Muca se je zarežala  
in pokazala zobé,  
potepuščka vrišč zagnala:  
»Jojme, očka, kje si, kje? ...«

Miroslav Kunčič.